

Enderrock | Joan Josep Isern | Actualitzat el 23/10/2022 a les 12:30

Llach & Garfunkel: Espurnes de felicitat

L'escriptor i crític literari Joan Josep Isern elocubra què devia sentir Art Garfunkel després del concert amb Paul Simon al Central Park, el 1981

Concert de Simon & Garfunkel al Central Park de Nova York (19/09/1981) | Arxiu

En una entrevista amb **Lluís Llach** emesa l'agost del 2019 al programa *El divan de TV3*, Sílvia Còppulo li va demanar sobre **Laura Almerich**, morta setmanes abans. La conversa va derivar ràpidament cap al memorable 'Laura?' que la guitarrista, fortament emocionada, no va poder tocar al concert del 6 de juliol de 1985 al Camp del Barça. Però, de fet, el que m'agrada més de la conversa és quan **Llach** explica que mitja hora després, amb la graderia ja buida, va tornar a pujar a l'escenari, aquesta vegada completament sol, per descarregar la pressió de les hores que acabava de viure tot contemplant com l'equip d'operaris desmuntava la instal·lació del concert. 'Van ser només vint minuts?' explicava?, però que em varen servir per recuperar la veritable dimensió de persona normal?.

Aquesta anècdota em va recordar una situació molt similar viscuda per **Art Garfunkel** la nit del 19 al 20 de setembre de 1981 quan ell i **Paul Simon** acabaven de fer un concert, també memorable i únic, al Central Park de Nova York davant de quatre-centes mil persones. Poc després vaig escriure un text en el qual especulava sobre què deuria sentir en aquells moments el cantant. El vaig titular 'Song for Artie' i deia això:

'Aquesta nit **Artie** no ha pogut dormir. Feia molt de temps que no revivia aquella sensació. Gairebé deu anys. D'ençà que es va separar de **Paul** no havia tornat a pujar a un escenari. Mig món es va quedar bocabadat amb el seu àlbum *Bridge over Troubled Water* (Columbia, 1970) i ningú

no hauria sospitat que aquella petita joia seria el testament musical del duet.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=5JVPdb6Urhw>

Posteriorment, **Paul Simon** va fer carrera pel seu compte. Ell, en canvi, s'havia limitat a fer uns quants discos, alguna pel·lícula i havia tornat a les seves classes de matemàtiques a la Universitat. Fins aquell dia, feia cinc setmanes, que el seu company el va telefonar per proposar-li el miracle. 'Per què no?', va pensar. I va dir que endavant.

I feia unes hores que el miracle s'acabava de produir al Central Park davant de quatre-centes mil persones. Un espai de Nova York ara desert sota la tímida llum del nou dia, amb la carcassa a mig desmuntar de l'escenari amb aquell decorat que semblava una destil·leria de whisky, que a ell no li agradava. Quatre-cents mil nois i noies, la majoria de menys de 20 anys, que van aplaudir tan bon punt reconeixien els primers compassos de les cançons de la seva primera època. Que curiós! Molts d'ells, aleshores encara prenién biberó. En canvi, les seves composicions més recents, de quan cadascú cantava per la seva banda, van ser acollides amb molta més fredor.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=NAEppFUWlfc>

Els escombriaires recullen pacientment els milers de llaunes de cervesa i Coca-cola de la nit. **Artie** té fred. No ha pensat a posar-se una jaqueta i va en cos de camisa. Encara ressonen al seu cervell els aplaudiments de quan van tocar 'The Sound of Silence' al final del concert sense cap més acompanyament que la guitarra de **Paul**. Ells dos junts. Sols. Com quan començaven i s'emmirallaven en **Everly Brothers**. **Artie** etziba una puntada a una llauna i demana a l'home que rega que li'n deixi fer un glop. Un cor a Nova York. Uns ulls brillants.

Jo no sé si les coses van passar exactament així, però m'agrada pensar que **Art Garfunkel**, aquell matí al Central Park, era un home que vivia uns moments de plenitud irrepetible. 'Preserveu els records /és tot el que quedarà de vosaltres' ('Bookends').?

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6YpK-qrGQrg>

Si aquest article escrit fa cinquanta anys hagués de tenir una banda sonora em decantaria per posar-hi l'àlbum *Running on Empty* (Asylum, 1977), de **Jackson Browne**, i més concretament per la penúltima cançó, que es titula 'The Load Out' ('El desmuntatge', més o menys). Es tracta d'una cançó que, a diferència dels casos anteriors, explica què passa al final del concert d'una gira i com els tècnics s'afanyen a desmuntar els equips i el decorat per muntar-los l'endemà a tres-cents quilòmetres de distància. El cantant nord-americà **Browne**, gran com sempre, canta: 'Ara els seients ja són buits, els roadies pugen a l'escenari, desmunten i empaqueten. Són els primers a arribar i els últims a marxar...'